

Vissza az életbe

HÉT EMELET ZUHANAS UTAN

Kis hír a Délmagyarország május 27-i számából: „ZUHANÁS A HETEDIK EMELETRE. Till Árpádné Tarjánban, a Pentelei sor 5. számú ház hetedik emeletéről zuhant le tegnap, vasárnap reggel. Az 1925-ben született asszony — az előzetes információk szerint — viráglocsolás közben szédült meg és az épület előtt álló Trabatra esett. Az intenzív osztályon súlyos, életveszélyes sérülésekkel ápolják. Az asszony vasárnap eszméletlenül volt.”

A csöngetésre a férj, Till Árpád nyitott ajtót. Erzsike néni keresem — mondok — mire ő készségesen betessék a konyhába. A kicsi konyhában — akárcsak az előszobában — mindenütt virág. Erzsike néni áll az asztal mellett és kőt. Keze vilámgyorsan jár, akár a motolla. Villognak a kötötük „Egy pillanat, csak ezt a sort még befejezem” — mondja. Első látásra nem úgy néz ki, mint aki több mint húsz métert zuhant. Csodálkozásomra mosolyogva mutatja a csuklóját. Látja, már csak ez a kis dudorodás az, ami megmaradt „emlékül”, de ez nem zavar, ettől még mindent tudok csinálni. Be-fejezte a kötést, összecsomagol.

— Menjünk be a szobába — invitál kedvesen. Nehezen indul, főleg első lépésein látszik némi bizonytalanság, aztán egyre biztosabb lépésekkel ér a szobába.

— A lábam még nem a régi, megindulni nehezebb. Remélem, az is rendbe jön majd. A térdszalagjaim

ugyanis kitágultak az útközéstől. A lényeg az, hogy tudok menni egyedül is, de csak óvatosan.

Amikor megkérdezem, nem kellemetlen-e az, hogy a balesetről beszélünk, nevetve válaszol: — Nem, és tudja miért? Mert nem emlékszem az égvilágon semmire. Illetve, az a reggel is olyan volt, mint a másik, azzal a kis különbséggel, hogy Budapest-ről itt volt a kisunokám. Reggelire nem akartam neki tegnapi tejet adni, ezért szóltam a férjemnek, elmegyek friss tejet venni. A szobában éppen át akartam öltözködni, mikor hirtelen eszembe jutott, ma még nem locsoltam meg az erkélyen a virágokat. A gondolatot tett követte, gyorsan kiléptem hát, hogy öntözsek. Néhány virágot a falra függesztettünk, amiket nem értem el. Ezeket, mint tizenöt év óta mindig, úgy akartam meglocsolni, hogy az erkélyen levő ládára álltam föl. Most azonban volt rajta egy szivacs is. Felálltam rá, de hogy ezután mi történt, arra már nem emlékszem.

Árpi bácsi veszi át a szót. — Én benn voltam a konyhában a kisunokámmal. Kis idő múlva keresni kezdtem a feleségemet. Úgy emlékeztem, a szobában van, de meglepetésemre a szoba üres volt. Megnéztem a másik szobát és mindenhova benyitogattam, de sehol se volt. A ruhája előkészítve, de ő sehol. Közben halom, szirénázik a mentő. Magamban meg is jegyzem, valakiért a közelbe jöhetett. Amig így töprengtem, meg-

szólt a csengő. Kinyitottam az ajtót, a szomszédok álltak ott, riadtan néztek rám. Kérdeztem, miben segíthetek? Egymás szavába vágva kérdezték: Árpi bácsi, tudja hol van Erzsike néni? Nem tudom, én is őt keresem — feleltem. Amikor elmondták, hol van, azt hittem, itt a világ vége. Ők vigasztaltak, él, beszél, de én, ahogy erőmből tellett, rohantam le. Akkor már leemelték a Trabant-ról, ami megmentette az életét. Úgy tűnt nekem, teljesen magánál van, ám amikor megkérdezte az orvos, tudja-e hol van, azt felelte: hát persze hogy tudom, a boltban.

— Két nap múlva tértem magamhoz — veszi vissza a szót Erzsike néni. Csodálkoztam is, hogyan kerülök én intenzív osztályra. Ekkor mesélték el, mi is történt velem. Néhány bordatöréssel, kartöréssel megúsztam a zuhanást. Amint látja, a gondos orvosi kezelés visszaadott az életnek.

Beszélgés közben megnéztük az erkélyt. Lenéztem a hetedik emelet-ről. A mélységben ott áll egy útjelző tábla. Fél méterre tőle kocsi parkol. Megborzongok, mert én a nyársként álló útjelző táblát látom csak.

Amikor elbúcsúzom, a lakásban levő sok virágra gondolok. A közmondás jut eszembe: „Aki a virágot szereti...”, most talán úgy lehetne módosítani: „Aki a virágot szereti, szerencsés ember is lehet.”

TURI JÓZSEF

BERTÓK LÁSZLÓ

Karácsony előtt

Még egy mozdulat és a szélek horzsolnak, vágják, vér todul, ágaskodnak kis vereségek, minden győzelem megvadul.

Akár a harci dal, szabályos menetben az alkalmi vers, egyetlen mozdulat, s a város halálos ritmus rabja lesz.

Dobol a mélyben öntudatlan a gyermekképi indulat, egy döccenés és összeroppan, ami nyomasztó forma csak.

De jó volna megint karácsony versére várni, s hinni, hogy megváltó tekint be a rácson, s minden igazság győzni fog.

De jó volna a szeretetbe takarózni, ha ég a bőr, rimbe szedni, hogy szent a béke, hisz nem kell félni senkitől.

De jó volna kis könnyű verset dúdolgatni nagy fák alatt, hogy megszületett az a gyermek, aki helyettünk megszakad.

Mosolyogni csak mozdulatlan, akár egy régi temető, de jó volna tömegdalokban szárnyalni, mint a szép jövő.

Elröpülni karácsony este a sístergő világ fölött, s megérkezni a legszebb versbe, amelyben tiszta rím a föld.

Befejezni, mint a régi költők, hogy kész legyen, ha vége van, s remélni egy-két emberöltőt, nyugtalanul, de boldogan.

KATONA JUDIT

Vonatok

Még mindig vár az élő s összeressen, tán megjön mégis az, ki rég halott. Elvesztettnek hitt, sárgult levelekben a kedves kézírása felragyog,

és átrobbog a kihalt állomáson az énekszótól hangos frontvonat: kapaszkodnak lépcsőkön, útközökön, kiáltás sebzi fel a torkokat.

Már senki sincs a bordó vagonokban, az időn könny és vér szívárogo át, tört ékszerként tündöklenek a hóban a megszámozott pléh dögcedulák.

Nagy László képösszeállítása a Fekete-házban készült, ahol a Móra Eregenc Múzeum új- és legújabbkori történelmi osztályának munkatársai szegedi dokumentumokkal egészítették ki a Monumentumok az első háborúból című nagyszabású kiállítás anyagát. A tárlat az első világháborús emlékművek fotói mellett sok érdekes tárgyat és műalkotást is bemutat.

